

MONICA RITTERBAND

Født i 1955 og uddannet journalist. Har været ansat på blandt andet Weekendavisen, [kulturreporter] TV-avisen [studievært] og Carlsberg A/S, [informationschef og underdirektør].

I 1997 kastede hun sig ud i et liv som kunstner og designer. Hun har designet for Morsø Jernstøberi, Royal Copenhagen, Georg Jensen Damask med flere. Hun skaber mosaikker og skulpturer, fortrinsvis store stålskulpturer til det offentlige rum. Derudover skriver hun kunstanmeldelser, klummer og bøger.

Hun er tre gange kåret som årets kunstner. I 2010 modtog hun den internationale og eftertragtede designpris "Red Dot Design Award".

MIT LIV skrives på skift af:

Trine Gadeberg, performer

Elsebeth Gerner Nielsen, rektor, Designskolen Kolding

Monica Ritterband, kunstner, designer og journalist

Annamette Fuhrmann, journalist og forfatter

Illustration: Mikkel Damsgård Petersen

Prinsessedrømme - den kaloriefattige pigedrøm

I NÆSTE UGE skal vi fejre min nieces lille datters 4-års fødselsdag, og hvad skal man så give hende i gave? Jeg er altid lidt i vildrede, men en ting ved jeg, hun får ikke noget som helst, der har den mindste skygge af noget lyserødt guldglimtende prinsesseudstyr over sig. Omend udbuddet af den slags, i mine øjne, skandaløse produkter er enormt. I Danmark såvel som internationalt.

Jeg forundres stærkt over denne åbenbart *world-wide* drøm som er nedlagt i alverdens småpiger fra Thisted til Tokyo til Timbukto. Drømmen om at være en prinsesse. En drøm som er lige så lyslevende her i anno 2017 som for hundredevis af år siden. At drømme prinsessedrømme er, når man skal ind til kernen, jo i virkeligheden drømmen om passivt at blive set og beundret som noget enestående, uden at skulle gøre andet end at være yndig og smuk. Et liv, hvor man bliver tiljuble for at klippe snore over, gå smukt klædt og sige korte venligheder til gamle og småbørn. Maksimalt læse en lille tale op, vel oftest skrevet af en såkaldt taleskriver.

MAN FORTRINSVIS BEUNDRES for den ophøjethed, som man omgiver sig med, uden at have gjort andet for det end at lade sig føde som prinsesse eller gifte sig med en prins.

Det synes jeg er en fordummende drøm og fastholder kvinden i den passive og ikke intellektuelle rolle. Hvorfor ikke hellere give sine piger drømme om at blive hjernekirurger, der kan redde menneskeliv eller civilingeniører der kan bygge broer el-

ler lignende til gavn for samfundet ...

Små piger kan have en nok så selvstændig og forsørgende mor (og far) og så alligevel sværge til pink prinsesse-tyl på alle hylder og små ækle similibesatte plastikdiademer, som de får lov til at promenerer ... af de ellers oplyste forældre, der ikke kan se det pinagtige i denne form for rigide og kvindeundertrykkende symboler. Og det forundrer mig.

At forældrene ikke får en stærk trang til at ophæve denne kaloriefattige pigedrøm, mener jeg er tæt på det ansvarløse. Det er jo en drøm, der fortæller, at du ingenlunde behøver at være klog, smart eller veluddannet. Har du først fået fødderne indenfor i de gyldne gemakker, så er du sikret et liv på første klasse. Som andre betaler, folket, alt imens de generøse givere begejstret står og flagrer med papirflag på din fødselsdag.

JEG SYNES DYBEST SET, at det er en moralsk nedbrydende drøm, drømmen om et liv i ophøjet luksus, uden selv at have knoklet og svedt sig til det. Jeg synes enhver lille pige fortjener at få virkelighedskorrigeret sin prinsessedrøm, at få forklaret værdien af et meningsfuldt liv ved hjælp af egen indsats. Ved at uddanne sig, ved aktivt at beskæftige sig med emner, der har en reel samfundsmæssig værdi. At drømme om at være en ny Karen Blixen, Marie Curie, Golda Meir, Angela Merkel, eller Malala Youzafsa m.fl. - det batter.

Prinsessedrømmen er kondenseret som ikke andet end en passiviserende og talentmæssigt afmonterende drøm - idet

heldet og ikke indsatsen er det afgørende.

Jeg synes, at det er så trist at tænke sig, at den drøm skal sidde som et aftryk i den lille piges tankegods mere eller mindre bevidst gennem livet.

MÅSKE HAR JEG ALDRIG selv helt forstået prinsesse-drømmen. Jeg ville som barn, husker jeg, meget hellere være en farlig heks, der kunne trylle al modstand væk fra min vej. Som kunne skræmme dem, der drillede mig. Så rollen som heks påtog jeg med glæde og indlevelse i de mange skolekomedier og fastelavnstog, som jeg deltog i. Heksen var jo hende, der kunne noget, som andre ikke kunne, hun var farlig, havde magt, hun var klog, hun var aktiv, planlæggende og udførende. Hun var ikke underlagt nogen mand. Hun var prinsessens diametrale modsætning. Hun kunne tale med en hæs og dyb stemme. Og så måtte hun gerne være grim med vorte på næsen, hun var ikke underlagt nogen pinagtig skønhedsmæssig forventning. Kort sagt, hun var helt sin egen. Og hvis vi nu siger de onde gerninger fra, som heksen i alle eventyr er sat til at brygge, så rummer hun jo alle de talenter, der skal til i dag for at få et aktivt og ligeværdigt liv.

ENHVER HEKS med respekt for sig selv vil hellere være neurofysiker med stor, sort hat og kæmpe flade herresko end lille og spinkel og lyserød og med sprøde glassko og en guldkaret, der klokken 12 midnat siger PUFF og forsvinder, fordi hun fandeme ikke har udfyldt leasingaftalen selv!

JEG VILLE SOM BARN, HUSKER JEG, MEGET HELLERE VÆRE EN FARLIG HEKS, DER KUNNE TRYLLE AL MODSTAND VÆK FRA MIN VEJ.